

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové, v právní věci

žalobce: **L. J.**
bytem X
zastoupen daňovou poradkyní Ing. Marií Jelínkovou
sídlem Hudečkova 12/1097, 140 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2025, č. j. 3494/25/5100-00460-708633,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 2. 2025, č. j. 3494/25/5100-00460-708633, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 079 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám daňové poradkyně Ing. Marie Jelínkové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Soud se v této věci zabýval zákonností obecně závazné vyhlášky města Svatka č. 4/2023 („OZV“), kterou město zavedlo pro zdaňovací období roku 2024 místní koeficient 5 podle § 12 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí (ve znění účinném od 1. 1. do 31. 12.

2024), pro budovy a bytové jednotky vyjmenované v příloze č. 1 vyhlášky, v nichž neměla žádná osoba evidovaný trvalý pobyt ve městě.

2. Žalobce je vlastníkem rodinného domu č. p. 298 na pozemku parc. č. st. X v k. ú S., který byl uveden v příloze č. 1 OZV. Finanční úřad pro Kraj Vysočina („správce dane“) hromadným předpisným seznamem ze dne 6. 5. 2024, č. j. 650344/24/2900-11420-709759 („hromadný předpisný seznam“), na řádku č. 5980 vyměřil žalobci daň z nemovitých věcí na rok 2024 ve výši 5 130 Kč. Při výpočtu daně přitom aplikoval místní koeficient 5 stanovený v OZV.
3. Žalobce podal proti hromadnému předpisnému seznamu odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 2. 2025, č. j. 3494/25/5100-00460-708633 („napadené rozhodnutí“), zamítl a řádek č. 5980 hromadného předpisného seznamu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce pocítuje jako diskriminační, hrubě nespravedlivé a nemravné pětinasobně vyšší zdanění rodinných domů nerezidentů, jsou-li současně nízkým koeficientem privilegovány provozy zatěžující životní prostředí i infrastrukturu obce. Takové vymezení je nezákonné, porušuje ústavní zásadu rovného zacházení a diskriminuje žalobce na základě majetku. Je tudíž zjevným vybočením z účelu zákonné úpravy místního koeficientu. Volba místa trvalého pobytu nemůže být ústavně souladným důvodem vyššího zdanění rodinného domu. S argumentací žalobce o diskriminačním charakteru se přitom žalovaný nevypořádal s odkazem na absolutní vázanost podzákonným předpisem.
5. Trvalý pobyt slouží k jiným účelům, zejména evidenčním. Občan má svobodnou volbu místa pobytu, jež mu nemůže být k tíži. OZV jako podzákonný předpis naopak žalobce za jeho volbu trvalého pobytu sankcionuje pětinasobně vyšším zatížením daní z nemovitých věcí. Žalovaný se nevypořádal s kolizí OZV a zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel).
6. Stanovisko žalovaného, že nápravu mohou ve věci učinit pouze soudy, je v rozporu se zásadou subsidiarity správního soudnictví a znamená odnětí práva žalobce na obranu v obou stupních správního řízení. Je nezákonné, nemravné a hrubě rozporné s principy dobré správy hnát jednotlivce přes zbytečné správní řízení, kde se mu *apriori* nemůže dostat ochrany, ke správnímu či dokonce Ústavnímu soudu. Rozhodnutí žalovaného je též v rozporu se základními zásadami správy daní.
7. Žalobce na základě výše uvedeného navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak hromadný předpisný seznam, prohlásil nezákonnost obecně závazné vyhlášky a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž nebude místní koeficient aplikován.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že orgány finanční správy jsou vázány zásadou legality a na rozdíl od správních soudů nemohou posuzovat zákonnost obecně závazných vyhlášek. Nemohou tedy vyslovit neaplikovatelnost právních předpisů. Z opatrnosti však žalovaný k zákonnosti OZV uvedl, že zákon o dani z nemovitých věcí umožňuje Zastupitelstvu města Svratka stanovit místní koeficient až do výše 5; zákonné meze tedy byly dodrženy. OZV nabyla platnosti dne 13. 9. 2023 a účinnosti dnem 1. 1. 2024, je tak platnou součástí právního řádu. *Ultra vires* není ani stanovení koeficientu pouze pro část území obce,

přičemž žalovaný považuje stanovení rozdílného zdanění za racionální a legitimní. Jeho cílem bylo zvýšení příjmů do obecní pokladny za účelem jejich využití pro zvelebení města, jelikož městu v případě nerezidentů plynou příjmy pouze z daně z nemovitých věcí.

9. Námitku kolize OZV a zákona o evidenci obyvatel žalobce v odvolacím řízení nevznesl. Žalovaný však kolizi právních předpisů nespaturuje, jelikož OZV žalobce žádným způsobem ve svobodné volbě místa trvalého pobytu neomezuje.
10. To, že je žalovaný vázán zásadou legality, neznamená, že se v rámci řízení OZV nezabýval, jen není oprávněn posuzovat její zákonnost. K porušení zásady subsidiarity proto nedošlo. Žalovaný neshledal porušení zásad daňového řízení ani jiné pochybení při stanovení daně. Daň byla stanovena ve správné výši a dle platných právních předpisů.
11. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
12. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku. Namítal, že argumentace žalovaného je v rozporu s judikaturou, kterou žalovaný sám cituje. Legitimním účelem OZV nemůže být bez dalšího účel ekonomický. Musí k němu přistupovat také objektivní existence negativních vlivů konkrétní nemovitosti na veřejnou infrastrukturu. Město Svratka zatížilo rodinný dům se zahradou bez jakýchkoliv negativních externalit koeficientem 5, a naopak naproti se nacházející průmyslový areál zvýhodnilo koeficientem nejnižším. Takový postup je libovolný, nelogický a diskriminační. Dále zopakoval, že občan nemůže být za volbu místa trvalého pobytu sankcionován, a to ani z ekonomicky rozpočtového důvodu. Jediným důvodem zdanění byla skutečnost, že u vybraných nemovitostí není nikdo v obci hlášen k pobytu. Vyšší zdanění se ale v takovém případě váže k osobě poplatníka, nikoliv k předmětu zdanění. Žalobce dále rozporoval tvrzení žalovaného, že námitku kolize právních norem nevznesl v rámci odvolacího řízení. Závěrem opětovně uvedl, že je v právním státě neospravedlnitelné, aby žalobce musel absolvovat ryze formální proces celého daňového řízení, pokud reálně nemohl docílit nápravy daně stanovené v nesprávné výši.

IV. Posouzení věci

13. Žaloba je důvodná.
14. Podle § 2 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí jsou předmětem daně z pozemků pozemky na území České republiky evidované v katastru nemovitostí.
15. Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí je předmětem daně ze staveb a jednotek, nachází-li se na území České republiky, zdanitelná stavba, kterou se pro účely daně z nemovitých věcí rozumí dokončená nebo užívaná budova podle katastrálního zákona.
16. Poplatníkem daně z nemovitostí je v zásadě jejich vlastník a v některých případech jejich nájemce, pachtýř či uživatel (§ 3 a § 8 zákona o dani z nemovitých věcí). Základem daně je výměra pozemku, resp. zastavěné plochy v m² (u ostatních pozemků § 5 odst. 3, u zdanitelné stavby § 10 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí), vždy k 1. lednu zdaňovacího období. Zákon o dani z nemovitých věcí pak v § 6 pro pozemky a v § 11 pro zdanitelné stavby stanoví základní sazbu daně v Kč za 1 m². Tato základní sazba se dále podle § 6 odst. 4, resp. podle § 11 odst. 3, násobí koeficientem podle počtu obyvatel v obci. Tento koeficient pro úpravu základní sazby daně je obec oprávněna obecně závaznou vyhláškou zvýšit či snížit.

17. Podle § 12 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí ve znění účinném pro zdaňovací období roku 2024 může obec obecně závaznou vyhláškou stanovit jeden místní koeficient ve výši v rozmezí 0,5 až 5,0 pro všechny nemovité věci s výjimkou pozemku zařazeného ve skupině vybraných zemědělských pozemků, trvalých travních porostů nebo nevyužitelných ostatních ploch nacházející se na území a) celé obce, nebo b) jednotlivé části obce. Tímto koeficientem se vynásobí (výsledná) daň poplatníka za jednotlivé druhy pozemků, zdanitelných staveb nebo zdanitelných jednotek, popřípadě jejich souhrny, s výjimkou pozemků uvedených v § 5 odst. 1.
18. Podle § 10 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel se místem trvalého pobytu rozumí adresa pobytu občana v České republice, která je vedena v základním registru obyvatel ve formě referenční vazby (kódu adresního místa) na referenční údaj o adrese v základním registru územní identifikace, adres a nemovitostí, kterou si občan zvolí zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání. Občan může mít jen jedno místo trvalého pobytu, a to v objektu, který je podle zvláštního právního předpisu¹¹⁾ označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem a který je určen pro bydlení, ubytování nebo individuální rekreaci (dále jen „objekt“). V případech stanovených tímto zákonem může být místem trvalého pobytu sídlo ohlašovny nebo sídlo zvláštní matriky, které je v informačním systému označeno jako adresa úřadu. Podle odst. 2 téhož ustanovení z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k objektu uvedenému v odstavci 1 ani k vlastníkově nemovitosti.
19. Žalobce v této věci namítal, že mu daň z nemovitých věcí nebyla stanovena v souladu se zákonem, jelikož byla výsledná daň zvýšena o místní koeficient stanovený podle OZV, kterou žalobce považuje za nezákonnou a diskriminační. Stěžejním v této věci proto bylo posoudit zákonnost OZV.
20. Pro posuzování souladu obecně závazných vyhlášek se zákonem a ústavním pořádkem je ustáleně užíván test čtyř kroků (viz např. nález ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04). Dle tohoto testu soud zkoumá, (i) zda zastupitelstvo obce mělo pravomoc vydat obecně závaznou vyhlášku, (ii) zda se obec při vydání obecně závazné vyhlášky nepohybovala mimo zákonem vymezenou věcnou působnost, tj. zda nejednala *ultra vires*, (iii) zda nezneužila zákonem svěřenou pravomoc a působnost a konečně (iv) zda přijetím napadeného ustanovení nejednala zjevně nerozumně.
21. V prvním kroku testu OZV ob stojí, ostatně ani žalobce proti pravomoci města Svatka vydat OZV niče ho nenamítá. Jelikož lze daně a poplatky v souladu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod ukládat jen na základě zákona, využilo město Svatka zákonem mu svěřenou pravomoc. Ustanovení § 12 zákona o dani z nemovitých věcí obci výslovně umožňuje, aby stanovila místní koeficient až do výše 5.
22. Ze správního spisu vyplývá, že zastupitelstvo města usnesením ze dne 12. 9. 2023 přijalo vyhlášku č. 4/2023 za přítomnosti nadpoloviční většiny členů zastupitelstva. Pro přijetí hlasovalo všech 14 přítomných zastupitelů, což dle § 87 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), postačuje k přijetí platného usnesení. Vyhláška byla dne 13. 9. 2023 zveřejněna ve Sbírce právních předpisů územních samosprávných celků a některých správních úřadů. Soud tak konstatuje, že OZV nabyla podle § 12 odst. 1 zákona o obcích platnosti dne 13. 9. 2023 a účinnosti podle jejího čl. 2 dne 1. 1. 2024, což odpovídá požadavkům v § 16a odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí.

23. Žalobce ničeho nenamítá ani ve vztahu ke druhému kroku, tj. k překročení mezí věcné působnosti. Soud proto pouze konstatuje, že město bylo oprávněno zavést místní koeficient dle § 12 zákona o dani z nemovitých věcí, i zvolit jeho výši, která odpovídá maximálnímu možnému zákonnému vymezení. V souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2024, sp. zn. Pl. ÚS 24/23, pak platí, že mohla-li obec místní koeficient vztáhnout na celé území obce, nemohla jednat *ultra vires*, pokud koeficientem zatížila jakoukoliv jeho menší část. Ani selektivní označení konkrétních pozemků za jednotlivou část obce tak samo o sobě není vybočením ze zákonného zmocnění.
24. Při hodnocení, zda došlo ke zneužití působnosti (třetí krok testu) se zkoumá, zda: (i) obec výkonem moci v zákonem svěřené oblasti nesledovala účel, který není zákonem aprobován, (ii) obec neopomenula relevantní úvahy při přijímání rozhodnutí, či naopak (iii) nepřihlížela k nerelevantním úvahám (náleží Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04).
25. Při posouzení prvního bodu, tj. přípustného účelu obecně závazné vyhlášky, Ústavní soud připustil možnost obcí zatížit vyšším zdaněním jen určité nemovitosti, čímž mohou efektivně zajistit, aby výše zdanění nemovitostí skutečně odpovídala negativním externalitám, které jsou s nimi spojeny v konkrétním místě žití. Tato možnost individualizovat výši daní z nemovitostí sleduje účel efektivně zohlednit nerovné zatížení společného prostoru a sdílené infrastruktury v obcích a městech, což naplňuje ústavní princip samosprávy a subsidiarity politické moci podle čl. 8 Ústavy (viz bod 44 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/23).
26. Přímo ze samotné OZV ani ze zápisu ze zasedání zastupitelstva neplyne, z jakých důvodů byla přijata. Účel zavedení místního koeficientu však vyplývá z odpovědi obce na výzvu žalovaného k poskytnutí údajů pro správu daní. Ke schválení OZV zastupitelstvo přistoupilo, jelikož chtělo prostřednictvím místního koeficientu zvýšit příjmy do rozpočtu města. *„Prostředky budou použity na zvelebení města, kulturních a sportovních zařízení, které jsou prospěšné nejenom občanům, ale i ostatním, kteří se na území města zdržují v rámci rekreace a sportovních aktivit. Dle rozpočtového určení daní náleží do obecní pokladny asi 15 000 Kč za obyvatele trvale přihlášeného k pobytu, kdežto z jednotlivých nemovitostí přichází pouze daň z nemovitosti.“* Obec tyto důvody považuje za objektivní a racionální.
27. Soud nepochybně, že hlavním důsledkem zvýšení místního koeficientu nepochybně je právě zvýšení příjmů městského rozpočtu. Obec má přitom na zisku větší množství finančních prostředků nepopíratelný zájem, jelikož jí umožňuje lépe plnit její úkoly, zvyšovat kvalitu života obyvatel a investovat do dalšího zvelebování města. Stejně tak je pravdou, že trvalý pobyt obyvatel je jedním ze stěžejních kritérií pro rozpočtové určení daní dle zákona č. 243/2000 Sb., o rozpočtovém určení výnosů některých daní územním samosprávným celkům a některým státním fondům. Čím více lidí má v obci nahlášený trvalý pobyt, tím více peněz získá obec ze státního rozpočtu, tedy dle vyjádření zastupitelstva „asi 15 000 Kč za obyvatele“. Lze tak v zásadě rozumět ekonomické úvaze obce, že pokud vlastník nemovitosti nemá v obci přihlášen trvalý pobyt, lze adresným zvýšením místního koeficientu ve vztahu k takovému „nerezidentovi“ alespoň získat více finančních prostředků za jeho nemovitosti na území obce.
28. Zvýšení místního koeficientu pouze za ekonomickým účelem a jen ve vztahu k nemovitostem „nerezidentů“ však podle soudu přesto nemůže obstát. Tento účel se totiž míjí jak se smyslem daně z nemovitých věcí, tak s výše predestřenými judikaturními závěry.

29. V prvé řadě je třeba vyjít z toho, že předmětem daně je nemovitá věc (pozemek, stavba, jednotka), nikoliv osoba poplatníka. Veškerá zvolená kritéria pro stanovení místního koeficientu se proto musejí vztahovat výhradně ke zdaňované nemovité věci. Takovým kritériem může být např. velikost stavby, její funkční využití, typ provozu, její umístění, stáří, ekologická zátěž atd. Trvalý pobyt naproti tomu označuje adresu, kterou si občan zvolí jako místo stálého bydliště, zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání (§ 10 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel). Trvalý pobyt je tedy referenční údaj v evidenci o konkrétní fyzické osobě a sám o sobě ničeho nevyovídá o vztahu osoby k dané nemovitosti ani o nemovitosti samotné. Jinými slovy skutečnost, že v určité nemovitosti není žádná osoba přihlášená k trvalému pobytu v obci, tuto nemovitost nijak smysluplně necharakterizuje. Jde tedy o kritérium, které je již ze své podstaty nevhodné pro stanovení místního koeficientu pro daň z nemovitých věcí.
30. Ústavní soud krom toho zdůrazňuje, že obec nesmí jednotlivé nemovitosti zatěžovat daní libovolně či diskriminačně. Důvod vyššího zdanění musí být rozumný, legitimní, a musí adekvátně reagovat na skutečnost, že vymezené nemovitosti obec zatěžují negativními externalitami. Vyšší daňové zatížení je v takovém případě vlastně jakousi kompenzací za zvýšené zatížení společného prostoru, sdílené infrastruktury, či zvýšených nákladů z obecního rozpočtu. Jak však důvodně namítal žalobce, v nynější věci obec žádné negativní externality spojené s vybranými nemovitostmi nevymezila. Netvrdila, že by rodinný dům ve vlastnictví žalobce pro obec znamenal jakoukoliv zvýšenou zátěž. Skutečnost, že kvůli evidovanému pobytu vlastníka nemovitosti v jiné obci má město na základě zákona o rozpočtovém určení výnosů daní nižší příjmy, není negativní externalitou nemovitosti, kterou má vyvažovat zvýšený místní koeficient.
31. Žalobce má pravdu i v tom, že zvoleným kritériem se OZV dostává do kolize se zákonem o evidenci obyvatel. Ten totiž zakotvuje veřejné subjektivní právo na volbu místa trvalého pobytu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2007, č. j. 2 As 64/2005-108). Tato volba přitom není triviální záležitostí, neboť s místem trvalého pobytu je spojena řada důsledků (včetně např. doručování dle řady procesních předpisů nebo výkonu volebního práva apod.). Soud pak považuje za nepřipustné, aby výkon tohoto zákonem chráněného práva byl následně „trestán“ výrazně vyšším zatížením daní z nemovitých věcí v těch obcích, v nichž si poplatník místo trvalého pobytu nezvolil.
32. Bylo-li cílem města přimět vlastníky nemovitostí, kteří v nich nemají evidovaný trvalý pobyt, aby si trvalý pobyt do dané nemovitosti přesunuli, pak ani tato skutečnost pro obhájení zvoleného kritéria nepostačuje. Pokud chce obec přimět vlastníky nemovitostí, aby se stali jejími občany, má je k tomu motivovat jinými způsoby. Může se jednat např. o lokální benefity pro registrované obyvatele, podporu komunitních akcí a vztahu obyvatel k obci, informační kampaně atd. Naopak jako způsob nátlaku ke změně trvalého pobytu nemůže sloužit vrchnostenský zásah obce do vlastnického práva obyvatel v podobě zvýšení daňové zátěže. Kromě toho OZV nezohledňuje, že změnu trvalého pobytu mohou fyzické osoby provádět kdykoliv (ani to však zohledňovat nemůže, jelikož se vztahuje k nemovitosti, nikoliv k fyzické osobě). Zdaňovací období je pak vymezeno v délce celého kalendářního roku, vyhláška tedy nemůže být v průběhu roku měněna v návaznosti na změny v evidenci. To ovšem způsobuje, že osoba, která by na „nátlak“ obce přistoupila, a např. v listopadu roku 2023 by svůj trvalý pobyt do dané nemovitosti přihlásila, by i přes tuto skutečnost byla po celé zdaňovací období znevýhodněna výrazně vyšší daní z nemovitých věcí, a byla by tak diskriminována oproti ostatním obyvatelům obce.

33. Soud tedy uzavírá, že město nesplnilo první podmínku třetího kroku testu, jelikož výkonem moci v zákonem svěřené oblasti sledovalo účel, který není zákonem aprobován. Místní koeficient podle § 12 odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí nemůže být stanoven jen na základě toho, že v určité nemovitosti není nikdo přihlášen k trvalému pobytu v obci. OZV je proto nezákonná.
34. I přes výše uvedené je však třeba souhlasit s žalovaným, že nebyl oprávněn ze své iniciativy OZV neaplikovat. Obecně závazné vyhlášky jsou jedním z pramenů práva, a je proto třeba u nich jako takových z pohledu adresátů v nich obsažených povinností respektovat jejich legalitu i legitimitu, a také se jimi řídit. Správní orgány proto nejsou oprávněny zákonnost obecně závazných vyhlášek posuzovat či rozporovat. Je-li vyhláška platnou a účinnou součástí právního řádu, jsou jí vázány. Žalovaný tak nepochybil, pokud sám zákonnost OZV neposuzoval. To přísluší výhradně soudům. Závazným a konečným způsobem posuzovat zákonnost obecně závazné vyhlášky obce vydané v její samostatné působnosti pak přísluší výlučně Ústavnímu soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). Zdejší soud proto při posuzování zákonnosti správního rozhodnutí není oprávněn vyhlášku zrušit. Je oprávněn v případě, že shledá její nezákonnost, rozhodnout o její neaplikaci v dané věci. Tato skutečnost přitom nepopírá subsidiaritu správního soudnictví. Správní soud slouží jako kontrola veřejné moci a chrání jednotlivce tam, kde došlo k porušení jeho práv. Nevykonává dozor nad výkonem samostatné působnosti obce, tímto dozorovým orgánem je Ministerstvo vnitra. Pouze jemu, v případě potřeby, nebude-li nezbytná náprava zjednána jinak, přísluší v předepsané proceduře podat návrh Ústavnímu soudu na zrušení obecně závazné vyhlášky nebo její části (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 9 As 323/2017-61).
35. K žalobcem namítané nutnosti projít „zbytečným“ správním řízením, aby mohla být nezákonnost vyhlášky posouzena soudem, lze uvést, že na tuto nepružnost reagoval zákonodárce novelizací právní úpravy. Od 1. 1. 2025 je proto zastupitelstvo obce v případě, že chce místní koeficient stanovit pro konkrétně vymezené nemovité věci, povinno vydat opatření obecné povahy. Vlastníci dotčených nemovitostí tak získali možnost přímo vstupovat již do procesu přijímání příslušného správního aktu.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem soudu [§ 78 odst. 1, 4 a 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)]. V dalším řízení žalovaný nebude aplikovat obecně závaznou vyhlášku města Svatka č. 4/2023.
37. Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. může soud v případě, že ruší rozhodnutí správního orgánu, zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které takovému rozhodnutí předcházelo. Zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v zásadě ponecháno na úvaze soudu. V rámci daňového řízení pak může soud prvostupňové rozhodnutí zrušit v situaci, kdy platební výměr vydaný správcem daně vůbec neměl být vydán, nebo kdy předchozí daňové řízení trpělo takovými vadami, že v něm nelze dále pokračovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008-76). Jelikož daň v tomto případě stanovena být měla, pouze bez nezákonně stanoveného místního koeficientu, není na místě zrušit také prvostupňové rozhodnutí správce daně. Nápravu může sjednat žalovaný.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle níž nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl plně úspěšný, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce jsou tvořeny odměnou jeho zástupkyně za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí z tarifní hodnoty 5 130 Kč částku 1 500 Kč [§ 7, § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu]. Dále žalobci náleží náhrada hotových výdajů jeho zástupkyně v paušální výši 450 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). K tomu soud připočetl náhradu za daň z přidané hodnoty, kterou je zástupkyně žalobce povinna odvést z odměny a náhrad ve výši 1 229 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 10 079 Kč. Soud žalovanému uložil zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupkyně žalobce v přiměřené lhůtě. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2026

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu